

har ment. Naar han taler om Norge og den Landhøker, som der er bleven Finansminister, kan det jo meget godt være, at man ogsaa en Gang her til Lands kan finde en Høker, som kan blive en udmærket Finansminister. Men at det ubetinget skulde være en anbefaling for en Finansminister, at en Direktør for en Privatbank udtaler, at han var saa udmærket, det vil jeg dog bestride, det kunde jo netop nok tænkes, at den Finansminister var den bedste, som den paaagældende Privatbankdirektør slet ikke syntes om. Med Hensyn til de Udtalelser, der kom i Gaar fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), maa jeg sige, at naar jeg ser bort fra hans Slutningsbetænkning, der var om muligt endnu mere udæstende over for, end hans Udtalelser forleden Dag, da kan jeg ikke se rettere, end at det var det samme paa en anden Maade og paa en noget mere ondartet Maade end forleden Dag, og jeg kan vedblivende ikke indrømme, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har nogen som helst Ret til at tale til os paa den Maade, han gør. Det ærede Medlem har fra tre forskellige Sider faaet enslydende Udtalelser med Hensyn til sin Paastand om, hvad der kunde være Grund til en mulig Svækkelse i Højrepartiet. Han sagde os dette, det er Grunden, og jeg skal sige jer, at jeg først forlod Partiet, da det begyndte at dreje ind paa de vilde Beje, og derfor har jeg ganske særlig jeg, Udkomst til at tale med de Herre derom. Denne sidste Paastand have vi ikke villet tale videre om i de foregaaende Dage; men efter at det ærede Medlem i Gaar har fastholdt alt, hvad han har sagt forleden Dag, saa vil jeg have Lov til at sige, at han ikke først forlod Partiet „den Gang, da det begyndte at dreje ind paa de vilde Beje“, og at han netop ikke har nogen Udkomst til at rette Bebrejvelser mod os. Det ærede Medlem var Højremand, da han stillede sig i Nykøbing paa Faldstæde i 1879. Han var da tillige varm Forsvarer. Han blev ikke valgt den Gang; men i 1881 stillede han sig her i Kjøbenhavn som Højremand anbefalet af Højremænd og under udtrykkelig Udtalelse af, at han i den Kamp, Ministeriet Estrup havde ført mod Venstre, ubetinget stillede sig paa Ministeriets Side. Det var i 1881 og 1885 finde vi det ærede Medlem hos Venstre; men ganske vist ikke saaledes, at han først gik over efter det andet Provisorium; Tidspunktet for det ærede Medlems Overgang fra Højre til Venstre kan nemlig paavises med temmelig stor Nøjagtighed som December Maaned 1882. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at det ærede Medlem har billiget det første

Provisorium 1877, blev i Partiet 5 Aar, inden han gik ud af det, og traadte ud af Partiet 3 Aar, inden efter hans Paastand Partiet begyndte at gaa ad de „vilde Beje“, thi i 1882 og 1883 havde vi ordinære Finanslove. Det ærede Medlem er gaaet Kompasset rundt paa en Streg nær. Han har været Højremand og Provisoriets Tilhænger, han har været Mellemmand, og han har udtalt, at den Dag, da han skulde indordne sig under en politisk Førelses Vilje, vilde han opgave at besætte sig med Politisk. Ikke desto mindre er han dog nu Medlem af et politisk Parti, og jeg tror ikke, han er dette politiske Partis Fører. Paa mig har han gjort mere Indtryk af at være et Slags Page eller Gangerpilt for det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), han som bagester og saage, hvad den nævnte Fører muligvis havde glemt at sige, eller maaste ikke havde sagt paa den Maade, som det ærede Medlem syntes, det skulde have været sagt. Han staar altsaa nu som Medlem af dette Parti og vinker til Socialdemokraterne; ja, bevrerger dem om endelig ikke at slaa Haanden af Reformpartiet. Det Baaenbroderskab, vi have været Vidne til i nogle Aar, vil altsaa antagelig om ikke lang Tid kunne ventes afløst af den fuldblyrde Alliance, Forløsningsordet vil vel blive udtalt i Overensstemmelse med de Ønster, som aabenbart det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds nærer. Det er altsaa en temmelig betydelig Udviklingsvæne, det ærede Medlem har været i Besiddelse af i den forløbne Tid, og derfor det ærede Medlem nu synes, at det er det, han tænkte sig fra Begyndelsen af, at det skulde være, at det var den Bane, som han havde affstukket for sig at gennemløbe, skulde vi for vort Bedkommende ikke have noget at erindre derimod, det er jo hans egen Sag at afgøre; men vi ville ikke tie til, og vi ville ikke indrømme, at han har nogen som helst Udkomst, end sige nogen særlig Udkomst som den, der tidligere har hørt til vort Parti, til at rette formanende og bebrejvende Ord til os, som ere forblevne der, hvor vi stode med ham. Det har han ikke. Vi have ikke noget imod, at der trækkes Betsler paa Glemtomheden; for det ærede Medlem kan ogsaa trække dem i ret betydelig Grad. Vi have jo vor Bogføring i Orden og kunne se, hvad enhver staar til Bogs for, baade hans Kredit og hans Debet. Men han kan jo trække dem saa store, at vi nødliges til at møde saadanne Betsler med Protest. Det er det, vi have gjort, og det er det, som vi agter vedblivende at gøre, naar der kommer Bebrejdelser fra det ærede Medlems Side.